

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 70/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за пројектовање, инжењеринг и консалтинг ЕЛКОМС ДОО Београд, Јужни булевар бр. 144/303а, чији је пуномоћник Душко Лишанин, адвокат у ..., против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за изградњу и инжењеринг Р.А.В. COMPANY Вршац, ул. Синђелићева бр. 2, чији је пуномоћник Немања Васиљевић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 14.636.075,21 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6268/19 од 14.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6268/19 од 14.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Панчеву П 284/2018 од 19.09.2019. године одржано је на снази решење о извршењу Привредног суда у Панчеву Иив. бр.384/18 од 31.08.2018. године у делу у којем је тужени као дужник обавезан да тужиоцу као повериоцу у року од 8 дана исплати износ од 14.636.075,21 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 03.06.2018. године па до исплате, као и трошкове извршења у износу од 145.093,00 динара, те је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 586.780,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6268/19 од 14.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 390. Закона о парничном поступку учињене пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) Врховни касациони суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи туженог којима се указује да је другостепена одлука донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1, у вези са чланом 390. Закона о парничном поступку. Ревидент сматра да другостепени суд није могао одбити жалбу и потврдити првостепену пресуду по одредби члана 390. Закона о парничном поступку, када није утврђено да ли постоји истоветност потписа тадашњег законског заступника туженог са потписом који се налази на спорној привременој ситуацији, нити квантитет и квалитет изведених радова за које је ситуација испостављена. У наведеном нема битне повреде одредаба парничног поступка, јер је другостепени суд закључио да не постоје разлози због којих се пресуда побија, нити разлози на које пази по службеној дужности који се тичу битних чињеница за одлуку о тужбеном захтеву и на основу тога донео одлуку да одбије жалбу и потврди првостепену пресуду. Таквим ревизијским наводима суштински се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања на којем су засноване нижестепене одлуке. Међутим, по одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, ревизија против побијане пресуде не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању на ком су засноване нижестепене пресуде, парничне странке, тужилац као подизвођач, а тужени као извођач, закључили су дана 13.10.2017. године уговор о извођењу грађевинских радова I фазе пословног објекта - трговинског центра, на углу Булевара ... и Булевара ... у ..., према прихваћеној понуди подизвођача која је саставни део уговора. Тужени се уговором обавезао да ће тужиоцу платити за изведене радове путем привремених ситуација наплативих у року од 7 дана од дана овере стручног надзора/одговорног извођача радова туженог, као и након завршетка радова путем окончане ситуације на основу стварно извршених радова, по извршеној примопредаји изведених радова, у року од 7 дана од дана овере стручног надзора/одговорног извођача радова туженог, при чему рок за оверу не сме бити дужи од три дана од дана издавања ситуације. Тужилац је након закључења уговора почео са извођењем уговорених радова, те је туженом по извршеном делу радова испостављао задужења у виду привремених ситуација у којим је фактурисао радове који су изведени, па је тако туженом испоставио и 13. привремену ситуацију број ../18 од 26.05.2018. године на износ од 21.805.163,53 динара, коју су потписали и оверили печатом тужилац, тужени и надзорни орган. Оценом налаза и мишљења вештака утврђено је да је по наведеној привременој ситуацији делимично плаћено, двема уплатама туженог, и да преостали дуг туженог по тој привременој ситуацији износи 14.636.075,21 динара. Тужени на ту привремену ситуацију до опомене није приговарао.

На темељу тако утврђених чињеница првостепени суд налази да је тужени дужан да исплати дуг у износу од 14.636.075,21 динара, на основу 13. привремене ситуације која је потписана и оверена печатом и тужиоца и туженог, као и надзорног органа. Наведено уз образложење да је уговором о извођењу радова прописано да ће извођач исплатити подизвођачу за уговорене радове путем привремених ситуација наплативих у року од 7 дана од дана овере стручног надзора/одговорног извођача радова, те да је надзорни орган потписао привремену ситуацију, а да тужени није имао

примедби све до тренутка када је добио опомену пред тужбу, и да је и платио део по предметној привременој ситуацији.

Другостепени суд одбија жалбу туженог и потврђује првостепену пресуду прихватајући у свему разлоге првостепеног суда. Наведене одлуке нижестепени судови доносе на основу одредаба члана 17, 262, 600. и 630. као и одредби члана 277. и 324. Закона о облигационим односима.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили наведене одредбе материјалног права, уз образложење које прихвата и ревизијски суд, чија правилност се ревизијским наводима није довела у сумњу.

Неосновани су ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право, садржано у одредбама Посебних узанси о грађењу, из члана 116. и 117., које се тичу коначног обрачуна којим се расправљају односи између уговорача и утврђује извршење њихових међусобних права и обавеза из уговора, по примопредаји изведених радова.

Према одредби члана 262. став 1. Закона о облигационим односима, поверилац у обавезном односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи. Исто се односи и на дужност дужника да обавезу испуни у року одређеном за испуњење. Међу странкама је уговорена обавеза туженог да цену за изведене радове плаћа по привременим ситуацијама, у року од 7 дана од дана овере стручног надзора/одговорног извођача радова туженог. Према томе, ирелевантно је за обавезу плаћања по овереној и неоспореној привременој ситуацији што ће се коначно расправити односи међу уговорачима коначним обрачуном. Зато је, према одредбама Посебних узанси о грађењу, садржина коначног обрачуна и износ који је исплаћен по основу ситуација и коначан износ који извођач треба да прими или врати по неспорном делу обрачуна. Коначно, привремена ситуација о извршеним грађевинским радовима је веродостојна исправа и извор обавезе на основу које је и донето решење о извршењу које је првостепеном пресудом одржано на снази, којим је обавезан тужени на исплату тужиоцу као повериоцу.

Према томе, како не стоје за основане разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу процесних овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић